

УДК 347.465

[https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-10\(24\)-20-31](https://doi.org/10.52058/2786-6025-2023-10(24)-20-31)

Грабар Наталія Михайлівна кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін Інституту права, Львівський державний університет внутрішніх справ, вул. Замарстинівська, 9, м. Львів, 79019, тел.: (068) 007-36-59, <https://orcid.org/0000-0001-5533-6765>

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОРЯДКУ ОСКАРЖЕННЯ РІШЕНЬ, ДІЙ ЧИ БЕЗДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОГО ТА ПРИВАТНОГО ВИКОНАВЦЯ В УКРАЇНІ

Анотація. У даній статті зосереджено увагу на аналізі нормативно-правового закріплення порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного та приватного виконавця. Відзначено, що отримати рішення суду це ще не перемога, а іноді початок що веде до бажаного результату. Виконання рішення суду та рішень інших органів службових та посадових осіб це досить не просте завдання, як здається на перший погляд, а досить складний процес який напряду залежить від рішень та дій державного чи приватного виконавця.

Констатовано, що як державні так і приватні виконавці не завжди в повній мірі виконують всі передбачені законодавством заходи щодо примусового виконання рішень, хоча у ЗУ «Про виконавче провадження» передбачено, що завданням державних та приватних виконавців є своєчасне, повне та неупереджене примусове виконання рішень суду та рішень інших юрисдикційних органів, службових та посадових осіб.

Узагальнено, що діяльність державних та приватних виконавців має спільну мету та зосереджена на реалізації основоположних державних функцій у сфері захисту законних прав, свобод та інтересів громадян, за умови належного виконання ними своїх функціональних обов'язків.

Наголошено що, оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного чи приватного виконавця до суду, чи іншого органу, який видав виконавчий документ, можуть сторони виконавчого провадження – стягувач і боржник, а також їх представники та інші учасники та особи. Окрім цього, є ще один варіант оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного та приватного виконавця – це позасудове звернення. Відповідно, до Міністерства юстиції України або Ради приватних виконавців України можна звертатися щодо діяльності приватного виконавця, а щодо діяльності державного виконавця – до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець і далі по ієрархії.

Обґрунтовано, що із запровадженням змішаної форми виконавчого провадження виникає конкуренція між державними та приватними виконавцями, що своєю чергою, сприяє якіснішому вчиненню виконавчих дій та підвищує рівень примусового виконання рішень і як кінцевий результат – збільшується кількість виконаних рішень суду та рішень інших органів, посадових та службових осіб.

Зроблено висновок, що інститут органів примусового виконання рішень суду та рішень інших органів, службових та посадових осіб на сьогодні ще не до кінця належним чином працює на користь громадян чий права порушено. Тому на сьогодні в інституті примусового виконання має функціонувати дієвий механізм швидкого поновлення порушених прав одного зі сторін виконавчого провадження. Очікується, що таким механізмом, на сьогодні, має стати процедура оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних чи приватних виконавців

Ключові слова: виконавче провадження; виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів; суд; державний виконавець; приватний виконавець; виконавчі процесуальні правовідносини; виконавчі документи; стягувач; боржник; звернення стягнення; оскарження рішень, дій, бездіяльності.

Grabar Nataliya Mykhaylivna Candidate of legal sciences, associate professor, associate professor of the Department of Civil and Legal Disciplines of the Institute of Law, Lviv State University of Internal Affairs, Zamarstinivska St., 9, Lviv, 79019, tel.: (068) 007-36-59, <https://orcid.org/0000-0001-5533-6765>

NORMATIVE AND LEGAL REGULATION OF THE APPEAL AGAINST DECISIONS, ACTIONS OR INACTION OF THE STATE AND PRIVATE ENFORCEMENT OFFICERS IN UKRAINE

Abstract. This article focuses on the analysis of the regulatory and legal consolidation of the procedure for appealing decisions, actions or inaction of the state and private enforcement officers. It was noted that getting a court decision is not yet a victory, but sometimes the beginning that leads to the desired result. The enforcement of the court decision and the decisions of other official bodies and officials is not a simple task, as it seems at first glance, but a rather complex process that directly depends on the decisions and actions of the state or private enforcement officer.

It has been established that both state and private enforcement officers do not always fully implement all the measures provided for by law regarding the enforcement of decisions, although the Law «On Enforcement Proceedings»

stipulates that the task of state and private enforcement officers is the timely, complete and impartial enforcement of court decisions and decisions of other jurisdictional bodies and officials.

It is summarized that the activities of state and private enforcement officers have a common goal and are focused on the implementation of fundamental state functions in the sphere of protection of the legal rights, freedoms and interests of citizens, provided that they properly fulfill their functional duties.

It is emphasized that the parties to the enforcement proceedings - the enforcement creditor and the debtor, as well as their representatives and other participants and persons - can appeal the decision, actions or inaction of the public or private enforcement officer to the court or other body that issued the enforcement document. In addition, there is another option for challenging the decisions, actions or inaction of the state and private enforcement officers - this is an out-of-court appeal. Accordingly, the Ministry of Justice of Ukraine or the Council of Private Executors of Ukraine can be contacted regarding the activities of a private enforcement officer and regarding the activities of a state enforcement officer the head of the department to which the state enforcement officer is directly subordinate and further down the hierarchy can be addressed.

It is substantiated that with the introduction of a mixed form of enforcement proceedings, competition arises between state and private enforcement officers which, in turn, contributes to higher quality enforcement of enforcement we actions and increases the level of enforced decisions, and as a final result - the number of enforced court decisions and decisions of other bodies and officials increases.

It was concluded that the institute of enforcement bodies of court decisions and decisions of other bodies and officials is still not working properly for the benefit of citizens whose rights have been violated. Therefore, an effective mechanism for the rapid restoration of the violated rights of one of the parties to the enforcement proceedings should be functioning in the enforcement institute today. It is expected that the procedure for appealing decisions, actions or inaction of state or private actors should be such a mechanism today.

Keywords: enforcement proceedings; decisions of courts and other jurisdictional bodies enforcement; court; state enforcement officer; private enforcement officer; enforcement procedural legal relations; enforcement documents; enforcement creditor; debtor; foreclosure; appeal against decisions, actions, inaction.

Постановка проблеми. Сьогодні процедура примусового виконання рішень суду та рішень інших юрисдикційних органів набрала нового змісту. Із здійсненням судової реформи та запровадженням змішаної форми здійснення виконавчого провадження виникла потреба у законодавчому закріпленні

процедури як контролю за діяльністю приватних та державних виконавців так і забезпечення права на оскарження рішень, дій чи навіть бездіяльність державних та приватних виконавців.

В Україні примусове виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) (далі - рішення) покладається на органи державної виконавчої служби та у визначених Законом України «Про виконавче провадження» випадках - на приватних виконавців [1].

Здійснюючи примусове виконання кожна зі сторін має свої права та обов'язки. Проте, як державні так і приватні виконавці інколи не здійснюють усі можливі дії щодо примусового виконання рішень, не дотримуються своєчасності та повноти вчинення виконавчих дій чим знижують ефективність примусового виконання рішень суду та рішень інших органів та посадових осіб, а в окремих випадках, взагалі рішення суду та рішення інших органів службових та посадових осіб не виконуються.

Водночас, для підвищення ефективності діяльності приватних та державних виконавців, належного виконання ними своїх службових та посадових обов'язків вагомим важелем впливу є судове або позасудове оскарження рішень, дій або бездіяльності виконавців. Хоча законодавством і розмежовано компетенцію державних та приватних виконавців за предметом рішень що примусово виконуватимуться, але їх діяльність об'єднана спільною метою, завданням та самими правилами примусового виконання рішень суду та рішень інших юрисдикційних органів.

Проте, станом на сьогодні не має єдиної уніфікованої та чітко визначеної процедури щодо оскарження дій чи бездіяльності приватних та державних виконавців. У процесуальних кодексах нашої держави зазначене питання врегульовується по-різному і відповідно, через це відсутня єдина судова практика. Саме тому, дослідження питання порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного та приватного виконавця сьогодні є актуальним та викликає потребу у детальному аналізі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти оскарження рішень, дій та бездіяльності державних та приватних виконавців у своїх наукових працях досліджували С.Я. Фурса, Є.І. Фурса, С.В. Щербак, О.О. Чума, Верба-Сидор О.Б., Сергієнко Н.А. та ін. Але зважаючи на те, що на сьогоднішній день питання нормативно-правового закріплення порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних та приватних виконавців зазначеними авторами досліджувалось фрагментарно, а скарг на дії виконавців є значна кількість, то це і спонукає до детального аналізу їх дій та формування нових висновків.

Метою статті є здійснення аналізу та формування висновків щодо нормативно-правового регулювання порядку оскарження рішень, дій чи

бездіяльності державного та приватного виконавця в Україні та виокремлення проблемних питань щодо протиправних діянь виконавців з метою зменшення кількості скарг на їх діяльність.

Виклад основного матеріалу. На сьогоднішній день гарантіями прав учасників виконавчого провадження є передбачені законом засоби їх охорони, захисту та поновлення. Нормами законодавства України чітко закріплено права та інтереси сторін та учасників виконавчого провадження. Саме тому для забезпечення прав та інтересів осіб, що порушуються внаслідок незаконних рішень, дій чи бездіяльності державних чи приватних виконавців, в Україні запроваджений інститут оскарження вказаних дій виконавців.

Стосовно виконання судових рішень С.О. Якимчук зауважує, що воно є важливою стадією, без якої взагалі саме прийняття рішення втрачає будь-який сенс. Саме тому, проблеми, що виникають під час виконання судових рішень, потребують пильної уваги та вирішення, оскільки залишення їх без уваги загрожує сутності та меті судочинства – захисту прав, свобод та законних інтересів як фізичних, так і юридичних осіб [2, с. 81].

У даний час завершальною стадією судового провадження є виконання судових рішень. Досить часто прослідковується думка проте, що виконавець, здійснюючи примусове виконання судових рішень, є суб'єктом владних повноважень, а оскарження його рішення, дій, бездіяльності відноситься до справ адміністративної юрисдикції [3].

Однак, у розділі 7 ЦПК України «Судовий контроль за виконанням судових рішень» передбачено право звернення зі скаргю на дії чи бездіяльність державного чи приватного виконавців та вказано строки та порядок розгляду зазначеної скарги. Статтею 447 ЦПК України закріплено, що сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргю, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їхні права чи свободи[4].

Доречною є думка М. Смокович про те, що суд може вчиняти судовий контроль лише через здійснення правосуддя - під час розгляду адміністративних, цивільних, кримінальних та інших справ, оскільки в інший спосіб судова влада позбавлена можливості контролювати правомірну діяльність суб'єктів відповідних правовідносин [5, с. 105].

О.В. Кондратьєв зауважив, що за своєю правовою природою судовий контроль є юрисдикційною діяльністю суду, спрямованою як на перевірку нормативно-правових актів органів виконавчої влади (судовий нормоконтроль), так і щодо вирішення конфліктів, що виникають між державними органами, які здійснюють процесуальну діяльність, та її учасниками [6, с. 4].

Погоджуємося із С. Щербак, яка визначає специфіку судового контролю за виконанням рішень: – суд здійснює контроль лише у випадку звернення особи по захист, тобто, контроль суду не є періодичним і не є поточним, на відміну від відомчого (адміністративного контролю); – суд перевіряє законність діянь виконавця, а не їх доцільність; – контроль суду здійснюється в межах цивільної процесуальної форми[7, с. 35].

Говорячи про законодавчу регламентацію питань судового контролю за виконанням судових рішень, насамперед, доводиться відмітити, що і теоретичне підґрунтя і сама процедура здійснення такої процесуальної діяльності судом різнитиметься в залежності від сфери приватно-правових відносин, яка становить предмет судового розгляду, або, інакше кажучи, від охоронюваного законом інтересу, котрий лягає в основу віднесення певних матеріально-правових відносин до відповідної галузі права. Так, якщо йдеться про судовий контроль за виконанням судових рішень у сфері цивільного чи господарського судочинства, то на перший план виступає диспозитивно - вольовий характер запуску механізму судового контролю за виконанням судових рішень. Мова йде про те, що і Цивільний процесуальний кодекс України, і Господарський процесуальний кодекс України покладають право вимагати від суду здійснення своєї контрольної функції на учасників виконавчого провадження. Обидва процесуальні кодекси закріплюють загальне правило, відповідно до якого сторони виконавчого провадження мають право звернутися зі скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією чи бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи органу державної виконавчої служби або приватного виконавця під час виконання судового рішення було порушено їхні права чи свободи[8, с. 264].

Водночас, хочемо звернути увагу на те, що виконання рішень суду є власне гарантоване Конституцією України право, але не завжди воно реалізовується належним чином, саме тому і надано додаткові гарантії сторонам виконавчого провадження виражене у формі узаконеного права на оскарження дій та бездіяльності державних та приватних виконавців по факту виконання ними своїх посадових повноважень щодо примусового виконання рішень суду та рішень інших органів, службових та посадових осіб.

Авторитетним у діяльності державних та приватних виконавців є те, що у своїй професійній діяльності вони мають керуватись чинним законодавством України, яке їм надало значні повноваження, включаючи до них і заходи примусового впливу, для захисту прав і свобод людини і громадянина.

Сама процедура оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних та приватних виконавців визначена ст. 74 ЗУ «Про виконавче провадження». Так, рішення, дії чи бездіяльність виконавця та посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені

сторонами, іншими учасниками та особами до суду, який видав виконавчий документ, у порядку, передбаченому законом[9]. Причому, про подання такої скарги суд повідомляє відповідний орган державної виконавчої служби, приватного виконавця не пізніше наступного дня після її надходження до суду.

Скарги щодо виконання інших рішень подаються до місцевого суду за місцем знаходження відповідного відділу державної виконавчої служби, а якщо оскаржуються дії (бездіяльність) державних виконавців та посадових осіб Департаменту та відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласного, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, - до апеляційного суду за місцем знаходження відповідного органу зазначеної служби[10].

Зазначена скарга повинна відповідати вимогам ч. 4 ст.74 ЗУ «Про виконавче провадження» щодо її оформлення та подаватись виключно у письмовій формі та має містити:

- 1) найменування органу державної виконавчої служби, до якого вона подається;
- 2) повне найменування (прізвище, ім'я та по батькові) стягувача та боржника, їхні місця проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцезнаходження (для юридичних осіб), а також найменування (прізвище, ім'я та по батькові) представника сторони виконавчого провадження, якщо скарга подається представником;
- 3) реквізити виконавчого документа (вид документа, найменування органу, що його видав, день видачі та номер документа, його резолютивна частина);
- 4) зміст оскаржуваних рішень, дій чи бездіяльності та посилання на порушену норму закону;
- 5) викладення обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;
- 6) підпис скаржника або його представника із зазначенням дня подання скарги [9].

Варто зауважити, якщо скарга подана без додержання вимог, викладених у частині 4 цієї статті, а саме оскарження рішення, дії чи бездіяльності державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби не передбачено цим Законом, то скарга розглядається начальником відділу в порядку, встановленому Законом України «Про звернення громадян».

Відповідно, для її розгляду встановлений не десятиденний строк, який встановлений для розгляду скарг відповідно до цього Закону, а строк, передбачений статтею 20 Закону «Про звернення громадян» [11].

Продовжуючи здійснювати аналіз оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних та приватних виконавців, хочемо відмітити, що законодавством передбачено чіткі строки для звернення із скаргою на рішення та дії виконавця, посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення та можуть бути оскаржені протягом 10 робочих днів з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення її прав, свобод чи законних інтересів. Щодо рішення виконавця про відкладення проведення виконавчих дій то воно може бути оскаржене протягом трьох робочих днів з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення її прав, свобод чи законних інтересів. У разі пропущення строку подання скарги з поважних причин учасникам виконавчого провадження потрібно звернутися із заявою до суду для його поновлення.

При розгляді справ за скаргами на рішення, дії або бездіяльність органів і посадових осіб державної виконавчої служби та за зверненнями учасників виконавчого провадження суди мають керуватися положеннями ст. 55 Конституції України (254к/96-ВР), ст. 6 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (Рим, 4 листопада 1950 р. (995_004); ратифікована Законом України від 17 липня 1997 р. N 475/97-ВР (475/97-ВР), Закону N 202/98-ВР (202/98-ВР), Закону N 606-XIV (606-14), гл. 31-Г Цивільного процесуального кодексу України (1502-06) (далі — ЦПК), розд. XIV Господарського процесуального кодексу України (1798-12) (далі - ГПК), іншого законодавства, яким врегульовано ці питання[10].

Якщо говорити про судовий порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльність державних та приватних виконавців, то сторони виконавчого провадження мають право на звернення до суду який саме і видав їм виконавчий документ для виконання судового рішення, а щодо виконання рішень інших органів державної виконавчої служби, службових та посадових осіб, а також щодо витрат на виконавче провадження, постанов державного виконавця про стягнення виконавчого боргу, штрафів та стосовно постанов приватного виконавця стягнення основної винагороди з приватного виконавця варто звертатися до відповідного адміністративного суду.

Скарга розглядається у десятиденний строк у судовому засіданні за участю стягувача, боржника і державного виконавця або іншої посадової особи органу державної виконавчої служби чи приватного виконавця, рішення, дія чи бездіяльність яких оскаржуються.

Неявка стягувача, боржника, державного виконавця або іншої посадової особи органу державної виконавчої служби, приватного виконавця, які належним чином повідомлені про дату, час і місце розгляду скарги, не перешкоджають її розгляду.

Якщо суд встановить, що особа, рішення, дія чи бездіяльність якої оскаржуються, звільнена з посади (не здійснює відповідну діяльність), він залучає до участі в справі посадову особу, до компетенції якої належить вирішення питання про усунення порушення права чи свободи заявника[4].

За результатами судового розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність державного чи приватного виконавців суд постановляє ухвалу про відмову у задоволенні скарги, за умови що в суді підтвердиться законність вчинених дій та прийнятих рішень державним чи приватним виконавцем. І навпаки, якщо в суді буде доведено обґрунтованість скарги на дії, рішення чи бездіяльність державного чи приватного виконавців то суд зобов'яже державного чи приватного виконавців усунути усі порушення та поновити усі законні права скаржників.

На нашу думку, вагомим важелем застосування судового впливу на діяльність органів державної виконавчої служби та приватних виконавців стало й те, що на органи державної виконавчої служби та приватного виконавця законодавці поклали обов'язок повідомити суд про виконання ухвали постановленої за результатами розгляду скарги щодо рішень, дій чи бездіяльності державного чи приватного виконавця.

Справедливим на наш погляд є те, що всі судові витрати, які пов'язані із розглядом скарги на рішення, дії чи бездіяльність державного чи приватного виконавців покладаються судом при відмові у задоволенні скарги на скаржника а при задоволенні скарги – на орган державної виконавчої служби чи приватного виконавця.

Щодо позасудового порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців, скарга може бути подана до начальника відділу, якому підпорядкований державний виконавець, а вже рішення начальника відділу, якому підпорядковується державний виконавець оскаржуються до керівника державної виконавчої служби вищого рівня за ієрархією.

Вагомим чинником, щодо захисту основоположних прав та свобод громадян стало закріплення у законодавстві положень про те, що начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець має право своєю постановою скасовувати усі рішення державного виконавця за умови, що воно суперечить закону. Крім цього, на начальника відділу також покладено обов'язок зобов'язати державного виконавця провести виконавчі дії належним чином та здійснити контроль за їх проведенням, або за заявою сторони виконавчого провадження чи з власної ініціативи винесеною постановою самостійно усунути допущені державним виконавцем у процесуальних документах граматичні чи арифметичні помилки.

Сьогодні Україна дотримується певного тренду щодо переходу від державного до приватного виконання судових рішень. Такий досвід, принаймні

в країнах Європи, довів свою ефективність покращеними показниками виконання судових рішень [12, с. 8].

Говорячи про подання скарги на рішення, дії чи бездіяльність приватних виконавців не можна також оминати їх позасудовий порядок оскарження. Таким чином, всі учасники виконавчого провадження у разі незаконних дій чи незаконно прийнятих рішень приватним виконавцем, мають право звернутися до Міністерства Юстиції України або Ради приватних виконавців України для перевірки діяльності приватних виконавців. В свою чергу, відповідно до звернення, Міністерство Юстиції України здійснює позапланові перевірки щодо рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця. Зі свого боку Рада приватних виконавців України займається перевіркою діяльністю приватних виконавців щодо дотримання ними статуту Асоціації приватних виконавців України, рішень Ради приватних виконавців України та з'їзду приватних виконавців України, стосовно їх діяльності, а також Кодексу професійної етики приватного виконавця.

За результатами проведених перевірок при виявленні дисциплінарного проступку у діях приватного виконавця Міністерство юстиції України або Рада приватних виконавців України вносить подання до Дисциплінарної комісії приватних виконавців утвореної при Міністерстві юстиції України про притягнення приватного виконавця до дисциплінарної відповідальності. А Дисциплінарна комісія після розгляду подання при виявленні дисциплінарного проступку приймає рішення щодо застосування до приватного виконавця дисциплінарного стягнення протягом двох місяців з дня виявлення дисциплінарного проступку, але не пізніше двох років з дня його вчинення.

У разі якщо подання до Дисциплінарної комісії про притягнення приватного виконавця до дисциплінарної відповідальності винесено за результатами перевірки діяльності приватного виконавця, здійсненої на підставі скарги учасника виконавчого провадження, яка одночасно є предметом судового розгляду з оскарження рішень, дій або бездіяльності приватного виконавця, Дисциплінарна комісія відкладає розгляд цього подання до набрання законної сили судовим рішенням за результатами розгляду такої скарги. У такому разі перебіг строку, передбаченого частиною першою цієї статті, зупиняється до набрання судовим рішенням законної сили.

Приватний виконавець несе за свої рішення, дії чи бездіяльність та завдану третім особам шкоду цивільно-правову, адміністративну чи кримінальну відповідальність у порядку та обсягах, установлених законом, а також дисциплінарну відповідальність[1].

Висновки. Таким чином, завдяки дієвому виконавчому процесу відбувається реалізація функцій щодо захисту прав, свобод та інтересів людини шляхом примусової реалізації судових та інших рішень. Як судовий контроль

так і можливість оскаржити рішення, дію чи бездіяльність державного чи приватного виконавця є гарантією недопущення порушення прав учасників виконавчого провадження та засобом поновлення порушених прав.

Зважаючи на проведений аналіз приходимо до висновку, що законодавством для здійснення професійних обов'язків в рамках закону, державні та приватні виконавці при проведенні виконавчих дій об'єднанні спільними завданнями, метою та правилами примусового виконання.

Інститут органів примусового виконання рішень суду та рішень інших органів, службових та посадових осіб на сьогодні ще не до кінця належним чином функціонує. Це призводить до зниження ефективності механізму забезпечення принципу держави щодо обов'язковості виконання рішень суду та рішень інших органів, службових та посадових осіб і як результат, веде до порушення прав та свобод громадян. В сукупності усе це продукує необхідність створення дієвого механізму швидкого поновлення порушених прав сторін на справедливий суд та обов'язковість виконання рішення суду. Очікується, що таким механізмом, на сьогодні, має стати інститут оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних чи приватних виконавців.

Література:

1. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України № 1403-VIII від 02 червня 2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#n6> (Дата звернення: 08.08.2023).
2. Якимчук С. О. Виконання судових рішень у цивільних справах як стадія судового розгляду. *Університетські наукові записки*. 2009. Вип. № 4. С. 81-84. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2009_4_16.
3. Судове оскарження рішення, дій, бездіяльності державного або приватного виконавця. *Юридичний вісник України*. URL: <https://yvu.com.ua/sudove-oskarzhennya-rishennya-dij-bezdiyalnosti-derzhavnogo-abo-pryvatnogo-vykonavtsya/>
4. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18 березня 2004. № 1618-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n9127> (Дата звернення: 07.08.2023).
5. Смокович М. Судова влада: місце в суспільстві та судовий контроль. *Юридична Україна*. 2012. № 10. С. 99–107.
6. Кондратьєв О. В. Організаційно-правові проблеми судового контролю: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2005. 32 с.
7. Щербак С. Суб'єкти виконавчого процесу. *Вісник Української академії банківської справи НБУ*. 2012. №1 (6). С. 35-36.
8. Гетьманцев М.О. Судовий контроль за виконанням судових рішень. *Проблеми теорії і практики виконання рішень судів та інших органів* : зб. наук. пр. / за ред. Ю. В. Білоусова. Хмельницький : ФОП Мельник А. А., 2019. С. 260-267.
9. Про виконавче провадження : Закон України від 02.06.2016. № 1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text> (Дата звернення: 07.08.2023).
10. Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність органів і посадових осіб державної виконавчої служби та звернень учасників виконавчого провадження: постанова Верховного суду України № 14 від 26 грудня 2003. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0014700-03#Text> (Дата звернення: 08.08.2023).

11. Коментар ст.74 ЗУ «Про виконавче провадження». Оскарження рішень, дій або бездіяльності виконавців та посадових осіб органів державної виконавчої служби. URL: <https://ukrogis.com/komentar-do-zakonu-ukra%D1%97ni-pro-vikonavche-provadhennya/komentar-statti-74-zakonu-ukra%d1%97ni-pro-vikonavche-provadhennya.html> (Дата звернення: 08.08.2023).

12. Шкляр С. Нова професія приватного виконавця: чого чекати? *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2017. № 2 (184). С. 1–8.

References:

1. Pro orhany ta osib, yaki zdiysnyuyut' prymusove vykonannya sudovykh rishen' i rishen' inshykh orhaniv: Zakon Ukrainy № 1403-VIII vid 02 chervnya 2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#n6> (Data zvernennya: 08.08.2023).

2. Yakymchuk S. O. Vykonannya sudovykh rishen' u tsyvil'nykh spravakh yak stadiya sudovoho roz·hlyadu. *Universytet·s'ki naukovy zapysky*. 2009. Vyp. № 4. S. 81-84. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2009_4_16.

3. Sudove oskarzhennya rishennya, diy, bezdiyal'nosti derzhavnogo abo pryvatnoho vykonavtsya. *Yurydychny visnyk Ukrainy*. URL: <https://yvu.com.ua/sudove-oskarzhennya-rishennya-dij-bezdiyalnosti-derzhavnogo-abo-pryvatnogo-vykonavtsya/>

4. Tsyvil'nyy protsesual'nyy kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 18 bereznya 2004. № 1618-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n9127> (Data zvernennya: 07.08.2023).

5. Smokovych M. Sudova vlada: mistse v suspil'stvi ta sudovyy kontrol'. *Yurydychna Ukraina*. 2012. № 10. S. 99–107.

6. Kondrat'yev O. V. Orhanizatsiyno-pravovi problemy sudovoho kontrolyu : avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk. Kharkiv, 2005. 32 s.

7. Shcherbak S. Sub'yekty vykonavchoho protsesu. *Visnyk Ukrainy's'koyi akademiyi bankiv's'koyi spravy NBU*. 2012. №1 (6).S. 35-36.

8. Het'mantsev M.O. Sudovyy kontrol' za vykonanyam sudovykh rishen'. *Problemy teorii i praktyky vykonannya rishen' sudiv ta inshykh orhaniv* : zb. nauk. pr. / za red. YU. V. Bilousova. Khmel'nyts'ky : FOP Mel'nyk A. A., 2019. S. 260-267.

9. Pro vykonavche provadhennya : Zakon Ukrainy vid 02.06.2016. № 1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text> (Data zvernennya: 07.08.2023).

10. Pro praktyku roz·hlyadu sudamy skarh na rishennya, diy abo bezdiyal'nist' orhaniv i posadovykh osib derzhavnoyi vykonavchoyi sluzhby ta zveren' uchashnykiv vykonavchoho provadhennya: postanova Verkhovnoho sudu Ukrainy № 14 vid 26 hrudnya 2003. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0014700-03#Text> (Data zvernennya: 08.08.2023).

11. Коментар ст.74 ЗУ «Про виконавче провадження». Оскарження рішень, дій або бездіяльності виконавців та посадових осіб органів державної виконавчої служби. URL: <https://ukrogis.com/komentar-do-zakonu-ukra%D1%97ni-pro-vikonavche-provadhennya/komentar-statti-74-zakonu-ukra%d1%97ni-pro-vikonavche-provadhennya.html> (Дата звернення: 08.08.2023).

12. Shklyar S. Нова професія приватного виконавця: чого чекати? *Булетень Міністерства юстиції України*. 2017. № 2 (184). С. 1–8.